

KRITIKA

Addamsovi izza vogala

✚ Rok Bozovičar

Muzikal Addamsovi v prevodu **Andreja Rozmana Roze**, ki je na broadwayski sceni doživel več kot sedemsto ponovitev, v glavni fokus postavlja vse preveč navaden in za Addamsove dolgočasen ljubezenski zaplet. **Morticiijina (Iva Krajnc Bagola)** in **Gomezova (Uroš Smolej)** hči **Sreda (Viktorija Bencik Emeršič)** se je namreč zaročila z **Lukasom Krnekijem (Matic Lukšič)** in spodobi se, da se družini zaljubljenec spoznata. So se Addamsovi kdaj obremenjevali s spodobnostjo? Sreda skupaj z očetom materi prikriva zaroko – neiskrenost in izmikanje resnici sta centralna vira zapletov, okrog katerih se sukata čudaški družini. Ena v svoji ekscenričnosti, druga v generičnosti.

Sosledje dogodkov prvega dela je sestavljeno ekonomično in logično (dramaturginja **Eva Mahkovic**) ter jasno vpelje posamezne like skupaj z njihovimi definirajočimi značilnostmi (pripovedna linija drugega dela je manj kompaktna). Režiser **Aleksandar Popovski** poti do pevsko-plesnih točk tlakuje z neposrednimi prehodi in občasnimi zastiranjem zavese, ki omogoča po-

trebno pripravo, a pri mizanscenski razpostavitvi tako dialoških kot tudi muzikalnih prizorov uporablja zamejen prostor. Oder obdajajo stene graščine z gotsko-srednjeveškim portretnim pridihom, ki odrske premike središčijo in odpirajo ponavljajoče prihode po stopnišču (osrednjem in stranskih), večjih prostorskih razplastitev pa ne omogočajo (scenografija **Urša Vidic**). Tako se tudi gibalno-koreografski deli nedinamizirano in shematsko ponavljajo, kolektivne sekvence so uniformno prilagojene neprofesionalnim plesnim izvajalcem (koreografija **Anja Möderndorfer**), ki so obenem omejeni z živo vokalno izvedbo (posledično je tudi razumljivost slabša).

K celotni neintenzivnosti prispeva še manko živo izvajane glasbe, ki je v songih individualizirana (Gomezova podpira španski, Sreda sodobnejši kitarški, Gnoja intimno umirjeni zvok), a hkrati izraža skupno podstat (glasbeni vodja in avtor priredbe aranžmajev **Laren Polič Zdravič**). Individualizirani sta tako ilustrativna telesna kot karakterna drža igralskega ansambla, ki pa je v premierskih solistično pevsko-plesnih nastopih deloval neuravnoteženo. Su-

verena sta bila **Iva Krajnc Bagola** in **Uroš Smolej**, izstopala pa predvsem **Gnoj Jake Laha** – groteskno-humorni podobi vdihne toplo dostopno zaljubljenost, ki ostalim pogosto bezljajoče uhaja –, ki že od začetka skrivoma usmerja dogajanje k srečnemu koncu, ter **sinhronizator Gašper Jarni**, ki žanrsko-formalno poživi drugi del.

Marsikdo, ki so mu Addamsovi (kot serija ali filma) predstavljali pomembno točko brodenja skozi devetdeseta, bo z njihovim vstopom v svet broadwayskega muzikala v precepu. Postavljen bo med željo po nostalgiji povrnitvi in zadržano skepsjo spoznanja minljivosti konteksta, ki so ga formirali. Pa se z Addamsovimi ni zgodilo nič presenetljivega, česar ne doživljajo številne blagovne znamke popularne kulture, in čeprav je njihova kanonizacija že takrat (za)majala potencialnost njihovega mračnjakega odpadništva, je bilo v zavračanju vsakdanjega dobrega okusa še čutiti parodični naboj brezbrizne drugačnosti (tako estetske kot družbene). A Addamsovi nikoli niso znali živeti v realnosti in tako je za vse prišel čas, ko nas je ta pričakala za vogalom kičastega povprečja. x

ODER

Marshall Brickman, Rick Elice, Andrew Lipa: Addamsovi

Režija Aleksandar Popovski
Mestno gledališče ljubljansko

Muzikal Addamsovi v Mestnem gledališču ljubljanskem se s svojo vsebinsko mlačnostjo in neintenzivno izvedbeno podobo giblje v okvirih kičastega povprečja. © Peter Giodani